

jeg maa holde paa, saa længe Afstemningen ikke har fundet Sted, er, at dens Resultat er det afgørende; paa andre Vilkaar kan man aldrig gaa til en Afstemning. Jeg vil desuden ikke indlade mig paa nogen Udtalelse i den Retning, fordi det vilde være uberettiget af mig, hvis jeg paa den danske Regerings Vegne vilde prøve paa at gøre nogen Forhaandsindflydelse gældende overfor den internationale Kommission eller overfor Fredskonferencen i Paris. Jeg har netop udtalt i det danske Folketing, at der ikke fra Regeringens Side vil blive forsøgt øvet nogen Indflydelse paa dette Punkt før efter en Forhandling med Rigsdagen, som maa komme efter Afstemningen, og efter at man har faaet en Tilkendegivelse fra Paris om, hvad Standpunktet er der. Derfor er jeg afskaaret fra at udtale mig yderligere om det.

Kragh: Der er i Dag forløbet 12 Dage, siden den Forespørgsel, som her foreligger til Forhandling, blev stillet her i Tinget, og man skulde synes, at den Forberedelse, som den højtærede Statsminister skulde have for at foretage den Oplæsning, der nu har fundet Sted, ikke nødvendigvis maatte kræve saa lang Tid. Imidlertid er jo Forholdet dette, at den højtærede Regering mere og mere frembyder Billedet af et Væsen, der ved sig at gaa i Fare, hvor det gaar. Aldrig saa snart mærkes det i den ministerielle Lejr, at der indenfor Oppositionen ikke er den sædvanemæssige Tilbøjelighed til at acceptere ministerielle Standpunkter, før straks det hele Korps mobiliseres, Trommen lyder, Hornet gjalder, og der raabes op i Pressen og paa Møder om, at det, som den fæle Opposition nu vil, det er af indrepolitiske Grunde at benytte den foreliggende Situation til at styrte dette Ministerium, Huslejelovgivningens, Dyrtidslovgivningens og Arbejdsløshedslovgivningens Ministerium, det Ministerium, som alene har Æren af, at det i Krigstiden er gaaet taaleligt her i Danmark, det Ministerium, som sammen med dets Partier overfor disse Spørgsmaal kun er rede til at tildele Oppositionen sin Del af Ansvar for den vanskelige økonomiske Stituation, hvortil denne Lovgivning har ført. Ogsaa Fremsettelsen af denne Forespørgsel har fra Regeringspartiernes Side været udlagt paa den Maade, har været betegnet som Udtryk for det, man, naar man træffer det fra Oppositionens Side, betegner som „Magtbrynde“, medens man hos sine egne betegner det som en „Bøjen sig under Nødvendighedens Lov,“ en „Lystren af Ansvarets

kaldende Røst“, eller hvilke skønne Betegnelser man nu finder til det. For at forebygge enhver Misforstaaelse ønsker jeg derfor straks at sige, at Landstingets Flertal, paa hvis Vegne Forespørgselen til den højtærede Statsminister er stillet, kender og erkender sin Evnes Begrænsning i saa Henseende, og det har derfor aldrig nogen Sinde forsøgt at usurpere en Stilling, der gjorde Ministeriets Forbliven afhængig af Landstinget. I et Konfliktstilfælde har vi ment os berettiget til at kalde paa en Vælgerdom i Form af et Valg, for hvis Resultat Landstinget erklærede sig rede til at bøje sig. Ved en saadan Dom mener ogsaa vi, enhver Tvivl angaaende Enkeltheder i den sønderjyske Sag bør afgøres, og vi føler os overbeviste om, at Ønsket derom har en aldeles overvældende Tilslutning i den danske Befolkning. Det maa ikke glemmes, og den højtærede Regering bør heller ikke glemme det, at Parolen iør Valgene i April—Maj i Fjor fra Regeringspartiernes Side var denne: Stem paa Regeringspartiernes Kandidater, kun derved er det muligt at bevare det Ministerium, som alene er i Stand til at styre det danske Statsskib saaledes, at vi ikke kommer ind i Krigsorkanen. Og I kan roligt gøre det, thi umiddelbart efter Fredens Indtræden vil vi gaa til nye Valg, og I behøver ikke at nære nogen som helst Ængstelse for, at nogen stor Sag i den Tid, der kommer efter Krigen, bliver betroet denne Regering til Afgørelse uden Fornylse af dens Mandat. En saadan Mandatfornylse mener vi derfor, at den høje Regering for længst burde have søgt, saasom den i lang Tid har vidst, at den sønderjyske Sags endelige Afgørelse snart vilde banke paa den danske Dør. Jeg ser jo nok, at Regeringens store allierede og Pegepind, „Social-Demokraten“, erklærer: Vi sagde os rede til Valg, naar Krigen var endt, og naar en ny Valglov var vedtaget. Dertil ønsker jeg kun at sige dette, at Regeringens Iver for denne Nyskabning som Grundlag for Mandat i denne vort Folks største Sag i nogen Grad maales ved den Hurtighed, hvormed Regeringen med sit Valglovsforslag er ilet frem til Folketingets Bord. Det forundrer os derfor meget, at den højtærede Statsminister den 9. November i Ringsted udtalte, efter at han havde sagt, at det danske Folk havde Lov til at have og opretholde sin egen Mening om sine egne Forhold — hvilket naturligvis er rigtigt —, at Ministeriet var vis paa at have Flertal i det danske Folk for sit Standpunkt i det sønderjyske Spørgsmaal, men, føjede Stats-